

Terapikroppen

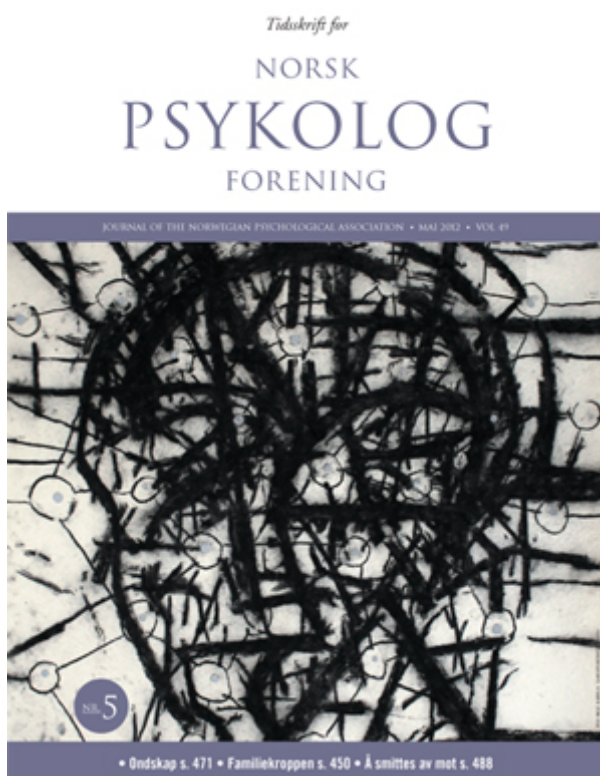
Når jeg som terapeut lytter til kroppens signaler, får jeg et innblikk i, og kan komme i møte, den andres smerte, subjektivitet og væren i verden.

TEKST

Lina Elise Hantveit

PUBLISERT 5. juli 2012

PSY
KOL
OGI

ORDKUNST: Finn Skårderuds refleksjoner rundt kunstneren Per Inge Bjørlos arbeider, i maiutgaven av Tidsskriftet, blir nærmest en fortsettelse av verkene, skriver Lina Hantveit.

DEBATT: PSYKOTERAPI

Per Inge Bjørlos kunst søker å formulere livserfaringer som ikke uten videre lar seg formulere. Kanskje kan vi kalle denne kunstens nødvendighet for terapeutisk, foreslo Finn Skårderud i fagartikkelen «Familiekroppen», side 450 i årets maiutgave.

I fagartikkelen «Familiekroppen» (5/2012) klarer Finn Skårderud å skrive en tekst som beveger seg utenfor de konkrete ordene. Refleksjonene rundt kunstneren Per Inge Bjørlos arbeider blir nærmest en fortsettelse av verkene. Snarere enn å definere og kategorisere åpner teksten seg gjennom sanselige og assosiative tolkninger. Som leser opplever jeg at jeg blir invitert inn i en dialog. Jeg føler en usikkerhet. Jeg tviler på om jeg forstår alt det teksten vil formidle. Noe unnslipper meg, kjenner jeg, og jeg liker det.

«Jeg tror ikke et øyeblikk på at jeg er en nøytral, klinisk observatør i terapirommet. Jeg gir ikke lik behandling til to pasienter, selv om symptomene kan være like»

Hva går tapt?

Evidensbasert praksis er ikke bare inn. Det å behandle pasienter ut fra spesifikke, på forhånd angitte retningslinjer, er nærmest påbudt. Det hender jeg undrer meg over hva som går tapt, både for pasienten og meg, når jeg anvender en spesifikk metode.

Noen ganger, sikkert oftere enn jeg liker å tenke på, er jeg lukket. Etter kort tids samtale har jeg kommet frem til hva pasientens problem er, og hva som skal til for å løse opp i hva det nå er han eller hun sitter fast i. Jeg forsøker å presse pasienten inn i skjemaer jeg har lært gjennom teori og praksis, og kan kjenne at jeg blir irritert når pasienten ikke lydig lar meg føre an.

Andre ganger er jeg åpen. Jeg flyter med. Jeg følger etter i undring, og tillater meg selv å ikke ha så mange forklaringer. Jeg forsøker å unngå konklusjoner og slutninger, slik at samtalen forblir uavsluttet når vi går hver til vårt.

Det er når jeg er åpen og mottagelig at rommet mellom pasienten og meg utvider seg, blir til noe annet og mer. Først når jeg klarer å henvende meg til den andre uten skjemaer fra teori og praksis, oppstår et virkelig møte. Etter slike samtaler opplever jeg det vanskelig å skrive journal og å sette diagnoser. Noe blir borte, opplever jeg, når jeg må omformulere det som har skjedd til ord. Diagnosen og timereferatene snevrer inn rommet for det mulige, slår bein under tvilen og opphøyer de mer eller mindre vitenskapelige forklaringsmodellene.

Kroppslig erkjennelse

Finn Skårderud, slik jeg leser ham, er opptatt av kroppen som en erkjennelsesmessig instans. Kroppen sitter med sine egne erfaringer. På reise i Russland sammen med Bjørlo spør Finn Skårderud kunstneren om hvor han henter sine bilder fra. «Fra egen kropp», svarer Bjørlo.

Jeg tror ikke et øyeblikk på at jeg er en nøytral, klinisk observatør i terapirommet. Jeg gir ikke lik behandling til to pasienter, selv om symptomene kan være like. Kroppen

min reagerer forskjellig på ulike pasienter, og jeg tror at det er når jeg lytter til kroppens signaler at jeg får et lite innblikk i, og kan komme i møte, den andres smerte, subjektivitet og væren i verden.

lina_hantveit@hotmail.com

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 49, nummer 7, 2012, side

TEKST

Lina Elise Hantveit, Psykolog, Lovisenberg DPS, kveldspoliklinikken